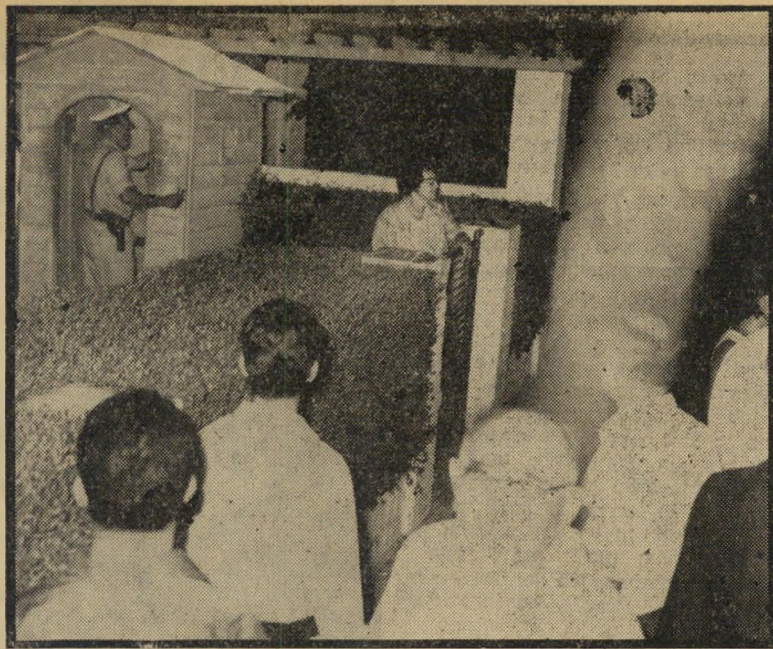

האריה הזקן

הוא מרכיב משקפיים חומי-מסגרת, לבוש חולצה ומכנסיים מחאקי, דומה להפליא לדמות הניכסת מתמונות וקאריקטורות לאיין-ספור. הפנים המלאים, הזשופים, הן אף הגדול הנוטה כלפי מטה, העיניים הן כחולות, צרות, מתכתיות, ועל הכל — הבלורית הכסופה המפורסמת, האסופה ל"אחור". כך מתאר ביטאון רפ"י מבט חזש את מנהיג רפ"י דוד בן-גוריון. והלאה, באותה כתבה: "הוא בן 79, נמצא בכושר מלא. הוא נמצא במלוא אונג הנופני ר"ה הרוחני כאחד. שום סימני זיקנה לא תגלה בו. תנועתיו מהירות, חדות, מלאות חיות. הוא צועד לחדר האוכל, או את צעדו כת ששת הק"מ, בקצב מהיר, שיכול לעייף בקלות צעירים ממנו. כשאתה שומע אותו מדבר, את בהירות המחשבה והניסוח, חריפות הראייה וכושר ההבנה, מיטשטשים גבולות ביולוגיים, וגיל, במובנו הכרונו-לוגי, מאבד כל משמעות." ממשיה רפי לתאר את רפי: "עיניו מלאות הבעה. ב"שעת דיבור הן מצטמצמות בריכוז רב. הבעה של טוב-לב. אך לעיתים, באמרו דבר רציני, בעל חשיבות מיוחדת, או דבר המכעיסו — מקבלים פניו ארשת חמורה, פיו נקפץ, שני חריצים נחרטים בפניו, מקצות שפתיו לצידי הסנטר ה"מודקר בעקשנות — ואז לפניו, בבירור רב, דמותו של אריה זקן". כשארירה זה שוה במידבר, בשדה-בוקר, הוא נשמר בקפדנות, כפי שמתואר בהמשך: "חיל אינו משפתח ביותו. בצאתו במכוניתו, ל"מדרשה הסמוכה, נוסע אחריו זחל"ם עם חיללים. בסילו היומי מצטרף אליו שומר-

פולה יוצאת אל המפגנים בן-גוריון הצ"ץ

בשחקן ניסן יתיר, אמר לו לחתום. כששאל יתיר על מה הותמים, הפסיר זוהר לעומתו: "זה בסדר!" יתיר חתם. לאחר מכן מתחו אותו חבריו, אמרו שהוא חתם על עצומה בשביל מפ"ם. כשבא זוהר אל השחקן אורי לוי וביקש להתחיימו, השיב לו לוי, הידוע כאיש רפ"י: "תראה, אורי, המוח שלי פשוט לא עובד כל כך מהר כמו המוח שלך. רק עכשיו הצלחתי לשכנע אותי להצביע בעד מפ"ם — וכבר אתה בא לשכנע אותי להצביע בעד מפא"י. אצלי זה לוקח יותר זמן." היה זה רמז דק לעובדה כי בבחירות ה"אחרונות עמד זוהר בראש המיכצב. הפעם מפ"ם!" אך כמה מיושבי כסית כבר היו מוכנים לספק סיסמת-בחירות למיפעל: "עם אתא — למשה!" התבה דקה לשמות ערים גילה הגשש החיור גברי בנאי, שהזכיר השבוע את העם היושב בציון: "מה שקרה באמריקה, עלול להישנות גם בישראל, כי תרגום השם לוס'אנג'לס הוא קריית מלאכי, וגם בה קיימת הפליה עדתית." מומחה בריטי לטלביזיה חנור כיה, ג'ון מילר, שהוזמן לישראל על-ידי משרד החינוך והתרבות, סיפר השבוע על חוויות עבודתו. בהודו, שם עבד מילס בטלביזיה, הוא הוזעק יום אחד מדירתו על-ידי מנהל בית-ספר, שסיפר לו כי קיימת תסיסה בקרב התלמידים. הם לא האמינו כי האיש הניבס אליהם מתוך מסך הטלביזיה, והמרבץ בהם תורה, באמת קיים. "בוא איתי", הפציר המנהל, "התלמידים הודיעו כי לא ילמדו יותר, אם לא יראו אותך בגודל טבעי." מילס נכנע, הרשה לתלמידים אף לגעת בו. בהזדמ" נזיות אחרות ניתקבל במחאות כפיים, כשעבר ליד מוסדות חינוך בניו-דלהי. פעם, כשביקש לשלם לנהג מונית שהסיעו, ניתקל בסירוב. "אתה המורה שלי לאגד" לית", אמר הנהג, "לא אקח ממך כסף." התעלומה הבאה תעסיק בוודאי את חוליות הביקורת של משרד מבקר-המדינה: מאז הצגת הבכורה של רביזור, בבימוי של נסים אלזני, הולכת ההצגה ומצטמקת. היא הפסידה בינתיים עשרים רגע ממשך זמן הצגתה.

פסוקי השבוע

● ח"כ מפ"ם יעקוב ריפטיין: "אני מתנגד להעביר את השבת מידי הרבנים ליד ש"המשרה." ● ח"כ: "תפיסתו של זרח ורהאפטג לגבי השבת היא כזאת: מכונית פרטית מהיר דרת אינה מחללת את השבת, אבל אוטובוס עצמי ולאייפה מחלל את השבת." ● היימן ספרן, נשיא הפדרציה היהודית האמריקאית: "אם יקרה וישראל תת" ייצב במחנה מול ארצות-הברית, לא אוהס לחזור לארצנו ולהילחם בה." ● הפיזיולוג דודי מנוסי, על גילוייו האחרונים של בן-גוריון: "האחד ודירדורו." ● מזכיר אגודת-העתונאים משה רון, בדיון על חוק לשון הרע: "עורכי העתונים אינם פחות אנטי-מצפון ממשה אונא ויצחק רפאל!"

הגשש החיור

תתופעה הקרויה את"א (אזרחים תומכי אשכול) הוסיפה לשעשע השבוע את רחוב דיזנגוף, לשמש לו תומר לא-אכזב לבדי-חות. דני זיידל טען כי אתא אינה החנות היחידה לבגדים המצטרפת למפלגה. גם החנות אביג (אוהדי בן-גוריון) מצטרפת למאבק, וכבר השיגה כמה פרופוסורים ו"דרנים. ואילו החנות מצ"ן אמנם לא הגזירה את עצמה עדיין מבחינה מפלגתית, לדבריו, אבל היא מחפשת את נחמן פרקש, כדי להתחיימו על תמיכה למישהה. על הזמר ישראל יצחקי סופר כי הגיע לארץ במסו, ושלוש משלחות — של המערך, רפ"י וגח"ל — המתניו לו בשדה-התעופה כדי להתחיימו. תוך כדי כך נודעו כמה פרטים על מיפעל ההחתמה. בשעה שאורי זוהר בא לקאמרי, נתקל

היד מושמת ליטורית בן-גוריון לא רצה

ראשו, חילל חמוש בתת-מקלע, ולפניו נוסע שוב הזחל"ם. למה? כי כך "נוצר עם ישראל את ההיסטוריה בכבודה ובעצ"מה". לבסוף מתאר הכתב את חתימתו אישית: "אחר הצהריים הצטרפתי לדוד בן-גוריון לצעדו היומית. הקצב יכול לשבור לא אחר צעיר ממנו. ביגי צועד קדימה, מהר, בקצב אחיר, ללא עייפות ומנוה, נוטש נצחונות העבר, ואינו מתרפק עליהם ולו לשגיח אותם. לעיניו העתית, לבו הצריו, ואליו הוא תוהר במלוא

דו"ח לבוחר

(המשך מעמוד 9)

מנת שזו תבטל את חוקי-ההוצעה. ולא — ישבתו העתונאים לאות מחאה. מזכירה הכללי של האגודה, משה רון, יצא משל-וחת המקצועית, הטיח נגד הממשלה הא-שמיות חמורות ביותר. הוא סיפר, כי בארוחת-צהריים במלון הולינגד בירושלים, בנוכחות 40 נציגי המכון הבינלאומי לעתו-נות, הבטיח סגן ראש הממשלה, כי החוק לא יוגש לכנסת. יומיים לאחר מכן ביטל קוז ישראל תוכנית שנועדה לדון בחוק זה, בהסבירו כי התוכנית אינה עוד אקטור-אלית. כעבור עשרה ימים — אושר החוק. "היה מיקרה לפני שנתיים", סיפר רון, "כששמעון פרס אמר שהוא לא רוצה ש"ש"לום כהן יהיה כתב צבאי. הוא פסל אותו לא מטעמי בטחון, אלא בגלל ההתקפות שהעולם הזה פירסם עליו. התייצבנו לצד שלום כהן — הכתבים הצבאים, מיכאל אסף ואני, ובמחילה מכבודכם — ראיתי שפרס מצפצף עלינו. אז ראיתי את הסכנה. אמרתי לעצמי: אוי ואבוי אם יבוא לשלטון." לא נותר ספק, כי חלקו החמור ביותר של החוק מכון נגד העולם הזה. הצהיר איש דבר אריה זיו: "אין מה להסתיר. הסעיף (על מאסר מדפיסים ומפיצים) מכון נגד העולם הזה. ובשיחותינו התרענו על כך." ואילו משה רון התפרץ: "ח"כ משה) אונא לא יכול היה לחיות בלי החוק הזה. זה היה מעשה נקמנות נגד העולם הזה, בגלל מה שכתבו עליו."

פנייה לבג"ץ

חזית העיקרית בה נלחם העולם הזה השבוע היתה החזית המשפטית. עורך-הדין אמנון זכרוני הגיש בשמו של אורי אבנרי לבית-המשפט הגבוה לצדק עתירה נגד ועדת הבחירות המרכזית ונגד היו"ר, שופט בית-המשפט העליון משה לנדוי, היתה זו הפעם הראשונה בחולדות המדינה שהוגשה בקשה כזו.

העילה: תכסיסי ההשגה של הועדה במתן הטפסים, שעליהם חייבת כל רשימה חדשה להגיש את חתימותיהם של 750 בעלי זכות-בחירה, התומכים בה. במכתב שלוה בשבוע שעבר לאבנרי, הביע השופט לגוף את דעתו הפרטית, כי מותר לרשימת העולם הזה — כוח חזש לאסוף את החתימות על טפסים שהיא עצמה תדפיס. אולם מנהל המנגנון הטכני של הועדה — איש משרד-הפנים — קבע אחרת. הועדה, שהת-כנסה לשיבתה הראשונה, לא דנה כלל בנושא. דחתה את רשימתה בשבוע שלם. וזאת, כאשר נותרו רק שלושה שבועות עד למועד האחרון להגשת הרשימה.

הצהיר אבנרי, בבקשתו: "הועדה מונה 31 חברים. לפי חוק הבחירות לנסת תשי"ט מורכבת ועדת הבחירות המרכזית מנציגי הסיעות של הכנסת היוצאת. 30 מחברי הועדה הינם איפוא נציגי הסיעות הקיימות, ורק אחד מחברי הועדה, יושב-ראש הועדה, הינו אדם בלתי-חלוי. אך היו"ר הינו רק אחד בין 31."

"נציגי הסיעות של הכנסת היוצאת הם מטבע הדברים יריביו של כל כוח חדש. כוח זה עשוי להתחרות בהם ביום הבחירות. מרבית בעלי זכות-הבחירה, שימטרו את קולם ביום הבחירות לי ולחבריו, נימנו בעבר על בחוריי אחת מסייעות הכנסת היוצאת. האינטרס הפשוט והברור של נציגי סיעות אלה הוא לחבל בכוח חדש."

על פי חוק הבחירות, אפשר להגיש עיר-צור על פעולה או מחול של ועדת הבחירות רק אל הועדה עצמה. כלומר: כל הנוגע לסוגיות הבחירות הוצא מתחום מערכת השיפוט. לדברי עורך-הדין זכרוני, פוגעת הוראה זו ברוח החוק כולו — כלומר:

הבטחת גיהול תקין של הבחירות. על כן ראה מקום לפנות לבג"ץ. שופט בית המשפט העליון יואל זוסמן, שהיה בעבר יו"ר ועדת הבחירות, ראה טעם בפנייה, קבע כי היא דחופה וכי יש לכנס מושב מיוחד של שלושה שופטים ופטיים ליוניס. ההחלטה תינתן בשבוע הבא. אולם היה בפרשה זו כדי להמחיש את אחת מורישות היסוד של העולם הזה: חקיקת חוקה למדינה. כי אילו היתה חוקה כתובה, לא יכלה הכנסת לחוקק חוק המוסר ליוני נציגי ה"מפלגות את גורל כל הבעיות הקשורות בבחירות, ומוציא בעיות אלה מתחום מער-כת השיפוט של המדינה.

עד למתן ההחלטה, המשך משה הבחירות להכין את מיכצב ההחתמה. סיסמתו: איסוף מספר חתימות גדול ככל היותר, תוך זמן קצר ככל היותר. אף הוחלט על עריכת כנסיסוד המוני בשבוע הבא בתל-אביב.